

Bratr

Po delší době posíláme další zprávu. Udělali jsme naprosto zásadní objev! Doteď to vypadalo, že Jaos ví o naší civilizaci všechno, ale neví. Máme pro to důkaz! Ale rád bych vám vylíčil všechno postupně. Všechno to, co se stalo od té doby, co jsme poprvé testovali nástražný systém v sálu vědění.

— — —

Zanedlouho po naší poslední zprávě jsme od několika z vás dostali zprávu s řešením k záznamu časů z NXT kostky. Všichni jste na to šli stejně jako my a dospěli jste ke stejnému zjištění. O co šlo? Proč bylo těch pět časových údajů tak zajímavých? No, zajímavý byl především jeden z nich. Přepočítali jsme údaje v sekundách na hodiny a minuty: 33 228 s jsme vydělili 60 → dostali jsme čas v minutách, ten jsme vydělili znovu 60 → dostali jsme čas v hodinách, po přepočítání jsme nakonec dostali 9 hodin 13 minut. Protože jsme stopky spustili o půlnoci, odpovídal čas i reálnému času na hodinách. Důležité bylo i to, že Saja nikoho v sálu neviděla. Pro přehlednost jsem to, co jsme zjistili, dal do tabulky:

Pořadí na displeji	Čas (s)	Přepočtený čas (h:m)	Co se asi stalo v sálu vědění?
1 (nejstarší)	33228	09:13	Něldo vešel dovnitř.
2	33892	09:24	Něldo vyšel ven (po 11 minutách).
3	45731	12:42	Něldo další vešel do sálu vědění. Kdy ale vyšel ven?
4	54893	15:14	Něldo další vešel do sálu. To byla asi ta paní a vešla dovnitř ještě než jsme přišli na lavičku.
5 (nejnovější)	55227	15:20	Ze sálu vyšla paní (po 6 minutách). Nám se zdálo, že na lavičce už čekáme hodně dlouho a přitom to nemohlo být víc jak 5 minut. Jinak bychom ji předtím viděli vcházet dovnitř.

Takže ráno v 9.13 někdo přišel a za chvíli zase odešel. Pak se dlouho nic nedělo. Opravdu tam moc lidí nechodí. Ve 12.45 ale přišel někdo další. Ten ale podle našeho nástražného systému vůbec neodešel. Další vstup byl až v 15.14 a odchod v 15.20. To byla ta paní, kterou jsme viděli.

Byli jsme ve věži, a tak jsme se hned zeptali Jaose, jestli to může být pravda. Jaos nám řekl, že to může velice jednoduše ověřit, a promítnul nám záznam ze sálu vědění. Měl ale informace pouze o dvou vstupech.

„To ale není možné,“ skoro vykřikla Saja.

„Proč?“ zeptal se Jaos. „Váš systém není dokonalý a mohl selhat.“

„To ano,“ pokračovala Saja, „ale my jsme pak viděli do sálu vcházet ještě nějakého muže v plášti. Vidí, Taleku!“

Musel jsem přiznat, že to tak je. Jaos dlouho mlčel. Pak oznámil, že provedl všechny testy a kontroly, a nezjistil žádnou chybu. Dokonce nám v rychlosti ukázal i celý záznam dění před sálem vědění. Viděli jsme, jak jsme přišli, co jsme dělali, jak jsem se potkal s maminkou, prostě všechno. Muž v plášti ale nikde zachycen nebyl. Jako by nikdy neexistoval.

„A co když ten čas ve 12.45 neznamená, že někdo vešel, ale je to čas, kdy někdo vyšel ze sálu?“ začal jsem rozvíjet teorie. „Byl to ten muž v plášti a my ho viděli, jak se tam vrací.“

„A kam by se asi tak vracel?“ divila se Saja.

„No, co když vede ze sálu vědění ještě nějaká jiná cesta ven? Vzpomínáš si, co se mně tehdy v sálu stalo? Někam jsem se propadl a zmizel.“

Na to hned reagoval Jaos. Bylo jasné, že nás velice bedlivě poslouchá a snaží se na něco přijít. „Tady jsou plány celého sálu vědění. Teď jsem je aktualizoval. Ze sálu není možné odejít jinak než vstupními dveřmi. Pokud by se teleportoval, musel bych to zaznamenat.“

„A co Talek? Ten v sálu zmizel a žádnou teleportaci jsi také nezaznamenal. Tedy, alespoň se to říkalo. Co když nejsou tvé údaje správné? Toho člověka jsi také neviděl...“ přednesla svoji teorii Saja.

Jaos pomalým hlasem připustil: „Ano, je to možné. Ale v době Talekova zmizení jsem ztratil nad sálem vědění kontrolu. Teď jsem ji měl a zdá se, že kontrolu tam stále mám.“

Saja dostala nápad. „Mohl bys nám zprůhlednit stěny sálu vědění? Že bychom se tam přenesli a prohlédli ho.“

„Ano, to je možné,“ řekl Jaos.

„Ale co když tam někdo bude?“ namítal jsem.

„Nemusíte mít obavy. Vyšlu ke vstupním dveřím své údržbové pomocníky a v době, kdy tam budete, nebude do sálu přístup,“ řekl Jaos.

Pak jsme se přenesli do sálu vědění. Jaos skutečně zprůhlednil všechny stěny i podlahu. Byla tam spousta konstrukčních prvků, různých žeber a výztuh. Od každého terminálu proudu vědění pak vedlo něco jako světélkující trubka. Také tu byla vidět naše čidla a kabely původně vedoucí k NXT kostce. Pomalu jsme procházeli sál a rozhlíželi se na všechny strany. Jaos před námi ještě navíc stále zobrazoval trojrozměrné plány, takže jsme viděli i to, co vidí on. Saja občas plány přetočila a různě zvětšovala a zase zmenšovala. Vypadalo to, že si všechno odpovídá. Přešli jsme polovinu sálu.

„Ty, Taleku, kde jsi to tehdy zmizel?“

„Bylo to někde vzadu. Skoro až na konci. Myslím, že vlevo... nebo vpravo?“

Saja nečekala a zrychlila a nedívala se napravo ani nalevo. Já jsem poctivě procházel každý další metr sálu.

Najednou volá: „Tak tomu nebudeš věřit!“

„Čemu?“ ozval se okamžitě Jaos.

„Je tu průchod!“

„To není možné!“ odpověděl Jaos.

Doběhl jsem k Saje. Byla zhruba v místech, kde jsem tenkrát asi zmizel. Vlevo ve stěně bylo vidět nějaký černý tunel.

„Prosím, můžeš obnovit neprůhlednost stěn?“ řekla Saja.

„Ano.“

„Vidíš,“ ukázal jsem Saje malou mřížku ve stěně, „tou jsem tehdy viděl ven.“

„A proč jsme se sem nešli podívat už dřív? Rovnou, bez nějakých nástražných systémů? Že nás to nenapadlo?“ mudrovala Saja a drbala se přitom na hlavě.

„Napadlo, nenapadlo, jak se tam dostaneme?“ zeptal jsem se já a začal jsem ohmatávat zeď. Tehdy, v té panice, jsem měl pocit, že se otevřela jen nějaká malá dvířka, ale ve skutečnosti to mohlo být jinak. „Musel jsem tu sedět asi nějak takhle...“ nasoukal jsem se vedle terminálu a opřel se o prohnutou stěnu. Ozvalo se cvaknutí a za mnou se otevřely docela velké výklopné dveře. Výklopné byly trochu nahoru a trochu dovnitř. Kdybych nedával pozor a byl opřený celou svou vahou, zase bych někam „tam“ spadl. Naštěstí jsem něco takového čekal a zůstal sedět na svém místě.

Oba jsme se Sajou prohlíželi otevřenou chodbu. Podlaha se zvolna svažovala někam dolů. Naše pohledy nepronikly dál než pár metrů. Pak už byla v chodbě úplná tma. I kdyby tam chodba končila, odtud bychom to nepoznali.

Saja se zadívala ke vstupním dveřím. „Jestli tudy někdo přichází a odchází, proč se nám u nástražného systému sepulo jen tlačítko hned za dveřmi, a ne i ta další? Že bychom měli v programu nějakou chybu?“

„Prosím, ustupte!“ ozval se za námi Jaosův hlas. Ohlédli jsme se a spatřili Jaosova pomocníka. „Prosím, nasměrujte mne na ten vstup, co jste objevili. Já ho stále nevidím!“

Pomocník přišel až ke stěně a jako by se dotknul volného prostoru. Tedy, nám se zdál ten prostor volný. Vypadalo to, že musí jednoduše vstoupit do chodby. V tu chvíli se ale stalo něco zvláštního. Jaosův pomocník se zachvěl a zůstal bez hnutí stát. Pak se začal pomalu rozpadat. Jako by byl z písku. V okamžiku se ale všechny ty malé částičky začaly z podlahy vznášet a skládat zpět, až tu pomocník zase stál.

„Jaosi, co se děje?“ zeptal jsem se.

Jaos odpověděl: „Můj pomocník najednou zmizel. Mám tu pouze jeho poslední hlášení. Je to něco, co jsem nikdy neviděl. Hlášení zní: Nekompatibilita verzí.“

„Ale my tu tvého pomocníka vidíme!“ hlásila Jaosovi Saja a dotkla se pomocníka. Ten se ale zase začal pomalu rozpadat. „Tak už tu není,“ hlásila znovu Saja. „Úplně se rozpadl a zbyla z něj na zemi hromádka bílého prášku.“

Jaos se znovu ozval: „Nevstupujte dovnitř, je to nebezpečné! Musím provést analýzu všech dostupných informací o nekompatibilitě verzí. Pak uvidíme, co dál.“

Saja ale byla proti. „Co by se nám mohlo stát? Nejsme přece z těch tvých malých skládacích částiček. Nebo snad ano?“

„To ne, ale máte na sobě oblečení a ještě několik dalších věcí, které jsou z mých stavebních nanočástiček. Vraťte se do věže!“ zakončil důrazně Jaos.

„A nemůžeš nám sem přenést nějaké jiné šaty, které by byly z něčeho jiného?“ zeptal jsem se pro změnu já.

„Ano, to by bylo řešení, mohu vyrobit šaty na historické molekulární bázi.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptala se Saja.

„Tady jsou.“

Před námi se objevily dvě hromádky. Byly to podivné šaty. Skutečně historické. Naštěstí já znám z kroužku historie

spoustu historických věcí. Saja ne. Probírala se oblečením a nevěřicně ho převracela sem a tam.

„To je knoflík u kalhot a takhle se zapíná zip. A tady to se zavazuje,“ ukazoval jsem na tkaničku u boty. „Otoč se,“ vyzval jsem Saju.

„Proč?“ divila se Saja.

„Musím se převléct a nebudeš se na mě při tom dívat, ne?“ Abyste rozuměli, naše šaty tvořil Jaos a dokázal je změnit přesně podle našich požadavků. Nikdy jsme je nemuseli svlékat, takže Saja, neznalá historie, netušila, o čem to mluvím. Ale ani já si nebyl jist, jestli to zvládnu.

„To jako, že budu nějaký čas úplně bez šatů?“ začalo pomalu docházet Saje. „K tomu mě nikdo nedonutí!“ oznámila. „Ať to na mě Jaos oblékne a je to.“

Snažil jsem se jí vysvětlit situaci: „Ale jak to na tebe má navléknout, když to neovládá. To přece nejde.“ Saja byla bezradná. Nechápal jsem, proč jí to tak vyvedlo z míry.

Zachránil nás až Jaos: „Mohl bych vám vtisknout nějakou starou dovednost. Třeba oblékání šatů. Co říkáte?“ Nadšeně jsme souhlasili.

V mžiku před námi vyrostl vtiskávací terminál. Za chvíli jsme byli oblečeni v historických šatech.

„Brr, jako v pravěku!“ prohlížela se Saja.

„O historii sice něco málo víš, ale buď si jistá, že v pravěku bys na sobě měla určitě něco jiného!“ poučoval jsem ji žertem.

„Jo, mamuta!“ zavrčela Saja svým rozlobeným způsobem. „A tohle je asi z nějakého jeho mladšího bratra...“

Jaos nás poučil, že je to oblečení, které prý nosíte ve vaší době.

„Nezpomeňte stavebnici a notebook!“ vyzval nás Jaos a hned nám sem také vše přenesl v úhledném kufříku.

Vzal jsem kufřík a podíval se na Saju. Bylo vidět, že začínáme mít oba stejné obavy. Co bude dál? Jak to dopadne? Nikdo z nás to ale tentokrát nevyslovil.

„Jdu první,“ řekl jsem.

„Jdeme současně,“ rozhodla Saja.

Udělal jsem krok kupředu a ani jsme si neuvědomili, že jsme se zase chytili za ruce. Uvědomění si tohoto faktu ovšem přišlo velice záhy.

Jak jsem říkal, podlaha v tunelu, do kterého jsme vkročili, se svažovala. Asi dva kroky to bylo pozvolna, pak trochu víc a najednou jsme se řítili neznámým tunelem jako na skluzavce.

„Nepouštěj mě!“ zakřičela Saja, které podjely nohy jako první.

Bylo to zbytečné, protože já v tu chvíli už svištěl za ní, jak mě strhnula. Nikdy bych neřekl, jaký má Saja stisk v ruce. Měl jsem pocit, že mi rozdrtí ruku, ale statečně jsem ji držel.

Pak jsme se najednou zastavili. Byli jsme v nějaké malé místnosti, ve které bylo šero. Podařilo se nám rozmotat naše ruce a nohy a postavit se.

„Au!“ řekl jsem a sundal ze svých zad kufřík, který na mě právě dopadnul. Začali jsme se rozhlížet. Až na tunel, kterým jsme se sem dostali, tu nebyl žádný východ. Pak nás napadlo, že by to mohla být teleportační místnost.

Saja se na mě podívala: „Já si omylem nechala teleportační krystal a podívej, nic se mu nestalo. Nerozpadnul se.“

Přikrčil jsem se a prohlížel zem. Saja mě chytila za ruku a zkusila teleportaci s krystalem. Nefungovalo to. „Hodilo by se světlo,“ řekla.

„A kde ho tu vezmeš, když tu Jaos není a ani teď neví, kde vlastně jsme?“

„Asi jsme sem neměli chodit. Měli jsme se lépe připravit,“ řekla Saja. „Nechat si od Jaose vyrobit více věcí, které tu budou fungovat.“ Zkusila vstoupit do tunelu, odkud jsme se vykutáleli. Nešlo to. Byl strašně hladký.

„A co stavebnice? Tam je přece nějaké čidlo světla a jestli si dobře vzpomínám, to by mělo také svítit, ne? V poslední zprávě o tom psaly děti z minulosti.“

„Ty jsi geniální!“ radostně poskočila Saja, „tak ho sestav!“

„Co mám sestavit?“ nechápal jsem.

„Přece něco na svícení!“ řekla Saja a zase se rozhlížela kolem dokola. „Odkud se tu vlastně to slabé světlo bere? Není tady úplná tma.“

„Jak to mám vědět?“ opáčil jsem a přitom připojoval k NXT kostce světelné čidlo. Zapnul jsem kostku. Čidlo se rozsvítilo a hned zase zhaslo. „Ještě nějaký jednoduchý program na rozsvícení a zhasínání.“

Za chvílku to fungovalo. Světla nebylo moc, ale stačilo to. Z blízka jsme svítili na podlahu a hledali kruh. A byl tam. Byl v rohu místnosti. Postavili jsme se do něj a čekali na nějaký plán, který by nám umožnil přenést se na nějaké jiné místo. Nic se neobjevovalo, žádný plán.

„Au!“ řekla z ničeho nic Saja. Krystal zavěšený na jejím krku začal svítit a asi i pálit.

„Rychle, řekni něco! Něco, kam by se dalo přenést!“

Saja řekla: „Věž, sektor nula.“

Ocitli jsme se v mnohem větší místnosti. Spíš to byl sál. Připomínal nám sál, ve kterém jsme od Jaose tehdy dostali stavebnici Lego Mindstorms a kde s námi mluvil naposledy ten podivný muž, do kterého jsem kdysi vrazil. No, asi byl tenhle sál menší, protože jsme v dálce viděli stěny. Důležité bylo, že tu všude svítilo světlo. Mohli jsme tak vypnout naše provizorní světlo ze světelného čidla.

Vydali jsme se jednou „ulicí“ mezi kvádry, které tu všude stály. Z našeho místa vedly čtyři takové ulice. Nevím, proč jsme se vydali zrovna touto, ale bylo to správné rozhodnutí. Po nějaké době jsme došli k válci a na něm bylo něco jako displej u naší kostky. Byl ale prohnutý a stočený kolem dokola. Zářila z něj červená barva. Když jsme přišli blíž, viděli jsme červený nápis: „Chyba systému umělé inteligence, manuální ovládání aktivní.“ Pod nápisem bylo zobrazeno něco jako možnosti volby. První byla „VYPNOUT“, druhá „OBNOVIT ZE ZÁLOHY“, třetí „RESTARTOVAT“ a čtvrtá „UPGRADE“.

„Podívej!“ vyhrkla najednou Saja, „tady je v rohu napsáno JAOS 0.8 beta.“

„Co to znamená? Co s tím máme dělat?“ zeptal jsem se.

„No, já bych neděl nic!“ ozvalo se za námi. S trhnutím jsme se otočili a uviděli starého, prošeďivělého muže v plášti. V ruce držel hůl.

„Jeden z dvanácti?!“ vypadlo ze Saji.

Muž se zasmál, tedy, pokud se ty chraplavé zvuky dají označit za smích. „Jeden z dvanácti? Jeden z dvanácti? Jeden z dvanácti?“ opakoval a pokračoval ve svém zvláštním smíchu. Byl v tom posměch, ale současně i něco, co v nás vzbuzovalo strach. „Mažte od terminálu, haranti! Jak jste se sem dostali?“ Jeho hlas zněl zlověstně.

Od terminálu se nám ale nechtělo.

Muž popošel pár kroků k nám. „Naposledy vám říkám, abyste mazali od terminálu!“

Chytil jsem Saju za ruku a dal se s ní na útěk. Běželi jsme někam dál mezi svítící kvádry a hranoly. Jen pryč od válce a toho muže. Neviděli jsme, co udělal, ale najednou byl před námi a napřáhl na nás svoji hůl. Vylétlo z ní něco jako světelná síť. Dopadla na nás a stlačila nás až k zemi tak, že jsme se nemohli skoro pohnout. Zase jsme byli jak jedno klubko.

Muž k nám pomalu přišel. S podivným úsměvem si nás prohlížel. „Jak jste se sem ze Staré Země dostali? Nechcete mluvit? Nebojte se, já to z vás dostanu!“ Pak se najednou zarazil.

Na Sajině krku se totiž z ničeho nic rozsvítil krystal a ze Saji se dnes už podruhé vydralo bolestivě: „Au!“ Podíval jsem se na zem. Byl tam kruh!

„Kdes to vzala?“ zařval muž a vypadalo to, že se na nás chce vrhnout. Saja ale rychle chytila krystal do dlaně a pevně ho stiskla...

... a byli jsme zase v naší známé věži.

Něco ale nebylo v pořádku. Saja ležela uprostřed kruhu a nehýbala se.

„Sajo! Sajo!“ snažil jsem se ji probrat.

To už tu ale byl Jaosův lékařský pomocník a staral se o ni. Jaos pod Sajou vytvořil postel a po chvíli již byla postel přiklopená regenerační komorou.

Saja na chvíli otevřela oči: „Kde to jsme?“

„Neboj, jsme v bezpečí.“

„Jsem tak slabá!“ Pak zavřela oči a usnula.

„Neboj se, bude v pořádku! Chvíli to ale potrvá,“ řekl Jaos.

Došel jsem až ke stěně kupole a opřel se o ni hlavou. Pode mnou byla noc. Co se asi děje doma?

Jako by mi Jaos četl myšlenky, řekl znenadání: „Vaše místa mezi lidmi teď zastávají vaši dvojníci.“ Jaos se svým hlasem ztišil a jakoby více přiblížil: „Potřebuji vědět, kde jste byli a co se tam stalo. Můžeš to rovnou sepsat pro zprávu kanálem minulosti.“

„Jaosi, je možné, abys měl bratra?“ zeptal jsem se.

„Bratra?“ opakoval nevěřícně Jaos.

„Nevím, jestli je to tvůj bratr, ale bylo na něm napsáno JAOS 0.8 beta.“

Jaos mlčel. Jako by něco hledal ve svých obsáhlých informačních databankách. Pak pomalu řekl: „Tři jsou jako jeden a jeden je ve všech třech. Trojjediný odvrátil zkázu a zachoval život.“ Pak bylo zase ticho. Po dlouhé pauze, kdy jsem sledoval nebe zaplněné hvězdami, Jaos dodal: „Možná mám bratra...“

Pak jsem si sedl ke stolu a začal všechny události sepisovat.